

A ruszin és a magyar

Mikor Isten a nemzetségeket mind megteremtette... VI.

Krisztus egyedül vándorolt a nagy országúton és egy ruszinnal találkozott.

– Te ruszin – mondotta az Úr –, gyere el holnap hozzám dolgozni. Aranyat kapsz a munkádért. Ha szorgalmas leszel, megalapozod a szerencsédet. A szegény ruszin örömet fogadta az ajánlatot, mert egy garas nem sok, annyi sem volt a tarsolyában.

– Kora reggel légy a falu végén, ott foglak várni – tette hozzá az Úr, és tovább vándorolt.

Ment, mendegélt és nemsokára egy magyarral találkozott. Köszöntek egymásnak illendően. Így szólt Krisztus:

– Te magyar, eljönnél-e hozzám holnap reggel dolgozni? Jól megfizetek érte. Nem bánod meg, ha korán ott leszel a falu végén, várni foglak. A magyar örömmel ráállott, mert bizony neki sem volt pénze.

– Milyen munkát kapok? – kíváncsiskodott a magyar.

– Majd megtudod reggel – felelte az Úr, és szép lassan továbbment. Leszállt az éj. Nem jött álom a ruszin szemére. Félt, hogy elalszik és nem ér oda elég korán. Elővette lyukas bocskorát és foltozni kezdte, a feleségének pedig megparancsolta, hogy főzzön puliszkát, mert munkába kell mennie. Reggelig foltozgatta bocskorát.

Hajnalodni kezdett, amikor elkészült vele. A magyar hazament, lefeküdt és jóízűen aludt. Kora reggel felébredt, kiugrott ágyából, kenyeret és szalonnát dugott a tarisznyájába, tarisznyáját a botjára akasztotta, botját a vállára vette, s már indult is a falu vége felé.

Krisztus ott állott az útszéli keresztfa alatt. A magyar hozzáment, köszönt és így szólt:

– Uram, itt vagyok. Mondd meg, hogy mi munka vár rám és mi lesz a sorsom?

– Gyere velem! – felelte az Úr.

Kézen fogta a magyart, odavezette az Alföld széléhez és azt mondta:

– Ezt a vég nélküli, kövér búzatermő földet neked adom. Munkáld meg jól és bővelkedni fogsz húsban, halban és kenyérben.

Nemsokára a falu végére ért a ruszin is. Őt is a keresztfa alatt várta az Úr. Köszönt a ruszin, s kérte, hogy az Úr adja ki munkáját és ossza ki szerencsáját. Elkéstél, szegény rutén. A jó szerencsét elvitte a magyar.

Mi dolog ez? – méltatlankodott a rutén.

– Egész éjjel nem aludtam, csakhogy idejében itt legyek.

Ügyesebb volt a magyar, mint te. Megelőzött. Elvitte a kövér búzatermő földet, de itt vannak a hegyek, azokat neked adom. És elvezette a hegyek közé, ahol silány a föld és gyenge a termés.

Mikor eljött a tél, a magyar is, a ruszin is elégedetlenkedni kezdett. A magyar fázott, nem volt fája. A ruszin éhezett, elfogyott a kevés kenyere. Felcihelődtek és elmentek az Úristenhez, hogy segítsen rajtuk. Az Úristen meghallgatta panaszait, s imigyen határozott:

A ruszin és a magyar. Mikor Isten a nemzetségeket mind megteremtette... VI.

Írta: Bonkáló Sándor

2023. október 20. péntek, 00:00 - Módosítás: 2022. november 04. péntek, 12:37

– Egymás mellé tettek titeket, hogy együtt éljete és segítsetek egymáson. Jegyezzétek meg jól és híven kövessétek parancsamat! Te, magyar, kenyeret adsz a ruténnek, hogy legyen mit ennie, te meg, rutén, fát adsz a magyarnak, hogy ne fázzon. Menjete haza és sohase szegjétek meg parancsamat.

Forrás:

Bonkáló Sándor: A rutének. Az Európai Protestáns Szabadegyetem kiadása. Basel-Budapest. 1996. 12-13.